

Any II - Girona - Octubre 1907. — Núm. 16

Scherzando...

REVISTA MUSICAL MENSUAL CATALANA ILUSTRADA

REDACCIÓ * PLASSA DEL VI - N.º 11 - 1.ª * * GIRONA

Mossen Gabriel Garcia
Director del Orfeó Catalunya

BIBLIOTECA PUBLICA
GIRONA

SUSCRIPCIÓ: Un any 3 pessetes

Número solt 25 Céntims

TEATRE PRINCIPAL

Unic gran concert ORFEÓ CATALUNYA

Dirigit per Mossen Gabriel García

ab la cooperació de *Salvi Rodá, Joan Domingo, Joan Vidal, Robert Rich, Domingo Puig y del tenor Antón Coriacans.*

DIA 29 DE OCTUBRE FESTIVITAT DE SAN NARCÍS

A LAS CUATRE DE LA TARDE

PROGRAMA

I PART

- I. HIMNE A LA SENYERA, (chor mixte a sis veus).—*F. Pedrell.*
- II. CANSÓ DELS SEGADORS, (chor a quatre veus).—*Sancho Marraco.*
- III. NEGRA SOMBRA, (Balada Gallega).—*Montes.*
- IV. MONTANYES REGALADES, (Cansó popular á sis veus y solo de tenor).—*S. Marraco.*
- V. LOS PESCADORS.—*Clavé.*

II PART

- I. LO FILL DEL REY, (cansó popular a cinc veus).—*Pujol.*
- II. LA VETLLA DELS CONJURATS, (chor a quatre veus).—*Schumann.*
- III. CALIGAVERTUNT, (Responsori a veus mixtes).—*Victoria.*
- IV. BENEDICTUS Y HOSANNE de la missa O QUAN GLORIOSUM EST REGNUM.—*Victoria.*
- V. S. DILLUNS, (chor a quatre veus).—*Otto.*

III PART

- I. PALESTRINA.
- II. LANCE DE TERRIÑA, (Balada gallega).—*Montes.*
- III. REMERS DEL VOLGA, (cansó popular russa).
- IV. AMOR DE FILL, (chor mixte a sis veus).—*S. Marraco.*
- V. PATRIA NOVA, acompanyada al piano per el senyor Oliva.—*Grieg.*

Piano de concert ORTIZ & CUSSÓ

Mossen Gabriel Garcja

En totes les obres que som sentit interpretar d'una manera perfecte per l'*Orfeó Catalunya*, hi havia quelcom molt íntim, molt personal, vibrantes partícules de l'ànima vera del seu Mestre... Y es per això que ni per un sòl instant, jo no se pas imaginarme, veure, oir al dit *Chor*, sens que devant del meu esperit àvit de ritme y desitjós de bellesa s'aixequi gloriosa la figura de Mossen Gabriel.

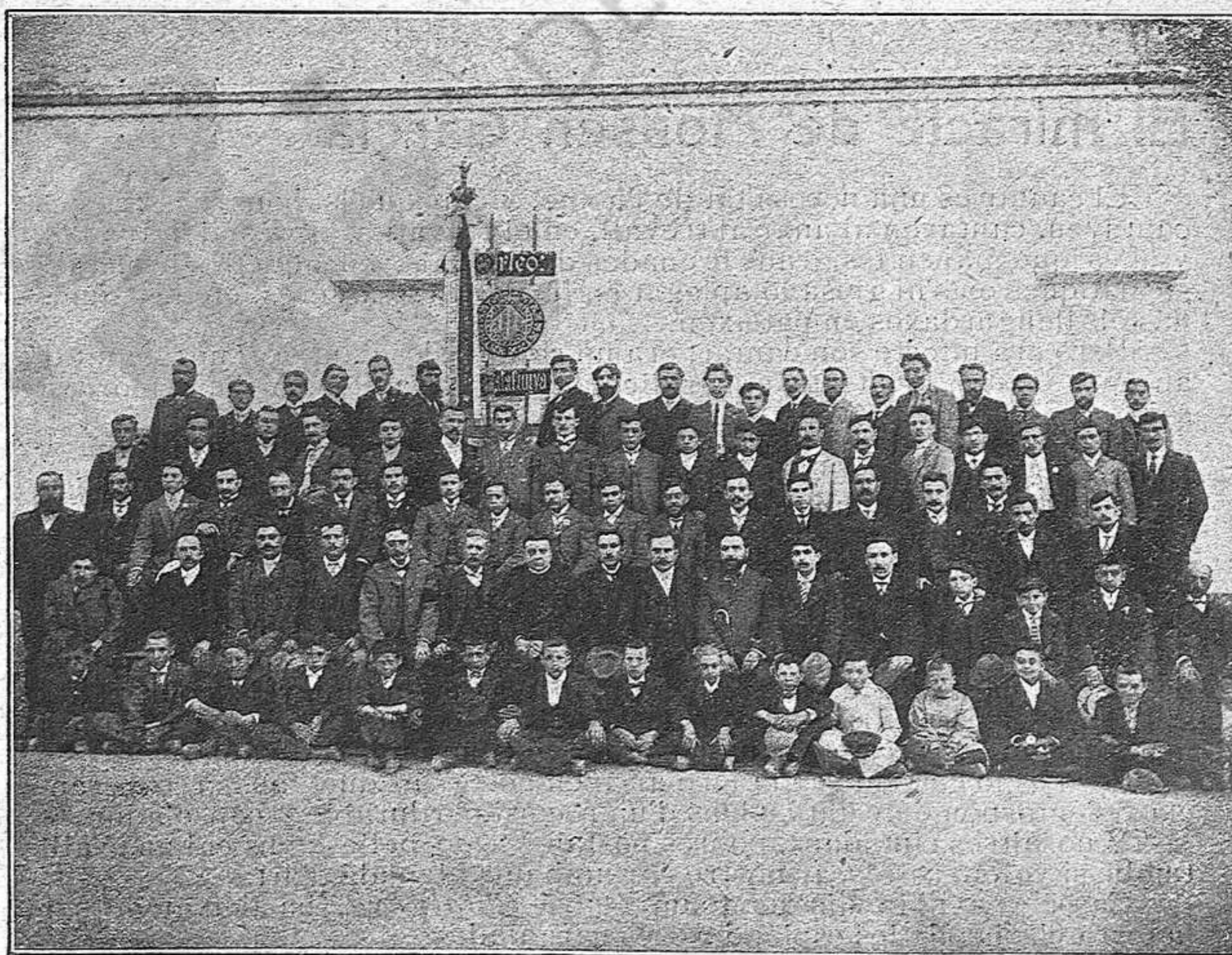
D'aquest capellà enamorat de les cançons, no'n se pas cap diploma guanyat pel seu treball, cap medalla que condecori la seva obra ni cap data de les que s'acostumen a fer ressaltar quan se tracta de dir quatre mots de la vida d'un home més o menys eminent, y no obstant, de ningú més ne se tan belles coses.

...Ell visqué dintre parets nues, tristes de blancor, de la nostra ciutat sombra y dolorosa, y feu del fossar un bell jardí aromós am les flors delicades, místiques y ruentes, d'harmonies santes.... Ell va visitar una vila grisa, fenicia, y en ses cases de tons apagats y en el sòl polsós, hi feu brotar belles roses de suaus anyorances, de grogues elegies, bellesa fragants de sang, d'ensomni, d'encens, Chopin, Robert Schumann, Joan Sebastià Bach. Ell va pel món, y per tot allà on passa, hi deixa l'estela brillanta de son esperit que fa granar cançons...

Y a un home que com aquest esmersa tanta fè y tan de cor en la feyna y fa tan hermosos miracles, diguèu si no havem d'estimar-lo y si no'l tenim de venerar com a un gran educador del nostre poble.

Jo, al menys, aixís ho crec y aixís ho faig.

XAVIER MONSALVATJE

A LA MEMÒRIA D'ANTONI ORFEÓ Catalunya

Lletra d'elogi

Me demanes, amic Sobrequés, que t'escrigui quelcòm pel número qu'has tingut l'encertat pensament de dedicar a l'*Orfeó* de Cassà de la Selva.

Me falta temps pera complaure-t com voldria, ni, altrement, tinc en aquet assumpte l'autoritat necessaria pera parlar-ne com cal. Però me dones pèu pera fer pública una admiració meva, y m'en aprofito, diguent qu'entre'ls bels moments de ma vida, aquells qu'han deixat una claror perennal en mon esperit, figuren els qu'he passat sentint l'*Orfeó Catalunya*.

Jo no podré oblidar pas aquella serietat am que canten sos components, y que fa que un se'ls escolti am tan reculliment. Jo no puc pas oblidar la silueta solemniat del sacerdot artista, de mossèn Gabriel García, al dirigir-los, en una abstracció imposanta y dominadora. A sè, jo crec qu'ell ha fe. lo que podriem dir-ne una petita gran obra a Cassà, y sos esforços son ben premiats amb el resultat obtingut: car es un orgull y una joia pera mossèn Gabriel donar a coneixer son *Orfeó*, aquet conjunt notable de coristes fervents y conscients, com ho ha d'esser per ells el dir: «el nostre Director, mossèn García»... Comprenc qu'aquestes paraules les diguin amb un tó inefable.

Jo'ls saludo, per medi del teu SCHERZANDO, amic Sobrequés, y els dono la benvinguda, als humils sembradors de cançons que s'envolen cel amunt amb un suau palpit d'ales...

CARLES RAHOLA

El miracle de Mossen García

El cantar es una necessitat de l'home, y clar que'ls bons cassanencs cantaven, cantaven al anar al trevall, en el trevall y après del trevall, y més que mai en les grans brenades dominicals, en aquelles brenades sibarítiques on s'hi guisa lo aplegat en fervoroses casseres, en les quals fins els llengardaxos en pateixen.

Però era infecte son cantar; era un cantar d'esclau; era un seguit d' accents enmanllevats qu'ells ridícolament estrafeien. Y l'art plorava sobre les fecondes hortes de la vila.

Mes huese-aquí que un home inconegut, un clergue de cara sana y riallera, am quelcom d'inspiració divina en sos ulls d'infant es presenta de sobte y ra una bella crida.

—Voleu cantar am mí?

Y s'ajunten a son entorn uns quants de bona voluntat, rics y pobres. Sorgeix la devoció, sorgeix l'armonia y esdevè lo insolit. Bach, Mendelson, Grieg y Palestrina penetren joiosament en les senzilles ànimes dels bons tapers. Y fan un petit temple tot cantant com hèroes les flairoses tonades de la terra. Allevors poc a poc la fama els cobreix am ses ales glorioses. En els recons foscos els vells ducs fan encare signes negatius am llurs testes fexugues, guinyant llurs ulls incredols.

Però es lo cert que cada jorn arriuen pelegrins que fan sa reverencia y s'entornen delectats, plens d'un record perdurable y consolador.

Y nosaltres ciutadans, pobres nostalgics de bellesa ens cal anar allí també si volem refrescar nostre cor amb una alenada d'art.

Cassà es avui la vila que té un *Orfeó Catalunya*, ha deixat de ser la terra clàsica de les esplendoroses cargolades.

PRUDENCI BERTRANA

À propòsit de l' "Orfeó Catalunya"

Poques institucions com l'*Orfeó Catalunya*, de Cassà de La Selva, evidencien lo que pot una gran voluntat posada al servei d'un esperit altament idealista y d'un fògós temperament d'apòstol. En ella son molts els que poden y deuen aprendre-hi, y molts els qu'al seu davant deuen baixar avergonyits la cara. Son aquests, en primer lloch, tots els que per la seva professió, posició social y influència, deuriem fomentar, d'una manera especial en nostres comarques suro-taperes, la cultura del poble. Parlo de nostres comarques taperes, perquè en poques, havent-hi com hi ha en elles, remarcables disposicions per la música, son tan mal aprofitades y encaminades. La absència més absoluta de bon gust caracterisa la música ab que se solemnisen les festes més importants, les composicions qu'exceptuant qualques sardanes executen nostres orquestres, les peces que canten nostres societats corals que semblen haver suggerit a en Rusiñol l'imatge del ridícol però realíssim *Pensil*, tallades per el patró d'aquelles dolentíssimes *Aurora* y *Pepita*, tan sentides y tan aplaudides per la incultura d'una burgesia y d'unes masses ineducades. Dol en l'ànima el pensar en l'aixutor espiritual que revela aquest deplorable estat, en una societat, per altra part considerada justament com a una de les més avensades de Catalunya. Els directores de les orquestres, els professionals, qu'en gran part s'acrediten de baixos mercenaris que mercadejen amb una cosa tan santa com es l'art; aquests d'una part, y de l'altra tots els que per sa posició social tenen el deber de proporcionar al poble quelcom més que'l pa material, d'iniciar-lo en els puríssims goigs de l'esperit que valen més que l'or, deuen avergonyir-se y estudiar davant de l'*Orfeó Catalunya*, qu'havent trobat generosa protecció en les classes altes de Cassà de la Selva, direcció en un sacerdot artista que sab l'alta de la seva missió, y que no l'arrossega pe'l fang, y entusiastes anels d'ennobliment en el cor dels fills del treball, assolint un grau de perfecció qu'acrediten els triomfs obtinguts en son gloriós pelegrinatge per nostres encontrades y els xardorosos elogis de que'ls nostres més eminents l'han fet objecte, es com una flor d'excelsitut en mig de la desolada aridesa d'unes comarques en que sembla que'l suro ho sia tot.

Devant de l'obra d'apostolat portada a cap pel sacerdot artista que dirigeix l'*Orfeó Catalunya*, son molts altres els que per diferent concepte deuen avergonyir-se y deuen aprendre el camí a fer. Tots els sacerdots en algun sentit deuen ser-ho d'artistes (aixís com tots els artistes, *sacerdots*); no solament perquè deuen treballar en coses tan belles com els cors y ànimes qu'han de formar de conformitat al cor y ànima inefablement bells de Christ, sino perquè, com vestals del foc sagrat *música relligiosa*, d'aquesta música que Deu ha escullit com a un dels més excelsos esplendors de son culte, que sembla com una veu augusta que desperti'l sentir adormit dels homes a una intuició de la eternitat y de la immensitat, han de vetllar-la devotament per posar-la a cobert de tota profanació y corrupció. Parlo aixís, perquè fa plorar el sentir en moltes esglésies la manera baixa com se corromp, per falta de voluntat moltes vegades, la sublimitat de les solemnes ceremonies, cantant per donar culte al Deu qu'es tot bellesa y harmonia, de la manera que no's gosaria fer per donar una serenata a un..... alcalde de barri.

He sentit no fa molt, *duettos* escandalosament hallables y esgarrifosament cantats, en una missa de *Requiem*, escarnir la tristesa dels que ploravem; he sentit en cadencies manyagoies y cursis, estrafer la grandiositat tempestuosa de les estrofes del *Dies iræ*; m'he indignat sentint profanar el temple del Senyor amb adaptacions de lletres pseudo-músiques de género melodramàtic a la música de romances italianes am

màl gasto de *fermates y calderons*. Y algunes vegades he pensat riguent amb amargant somris, que tenim sort de no viurer en la Llei Antiga en que Deu fulminava foc del cel contra'ls profanadors del Santuari.

¿Quina atracció ha de tenir el temple per aquells qu'essent malhauradament poc fervorosos tenen el gust prou delicat perque'ls posi nerviosos tota corrupció del bon gust?

Perquè en veritat, encare que dolgui'l confessar-ho, se necessita molta fè per no fugir corrent d'un recinte, aont per un descuit altament punible el culte hi resulta pesat, doncs de la seva sublimitat sòls ne resta una parodia ridícula.

L'amor a les coses d'aquesta Relligió qu'es el consol de ma vida y el repòs de la meva esperança me fa parlar aixís, acerbament.

Per això, jo qu'he sentit humitejar-me'ls ulls al observar la commoció sobtada que produiren en una multitud descreguda en sa major part, les primeres notes solemnes, augustes, del introit *Justus*, y l'onejar sublim de les frasses d'una missa de Victoria que cantà a Palafrugell l'*Orfeó Catalunya*, venero al sacerdot artista, y no'm cansarè de recalcar la transcendència de la seva missió, en la qual, encare que de lluny, poden seguir-lo tots els sacerdots, als que no manquin aquets tres elements: molta, com més mellor, unció mística; educació musical relativament escassa; molt, moltíssima voluntat y bon zel de les coses de Deu.

Saludem-lo a l'*Orfeó Catalunya* tots els qu'estimem els grans esforços de la voluntat per l'ennobliment y la redempció. Saludem-lo trevallant perquè la seva obra sia feconda; que'ls displicents s'animin al devant seu, y els peneditis emprenguin la nova via.

v. PIERA.

Palafrugell, 1907.

Joan Domingo
Mestre dels tenors primers

Domingo Puig
Mestre dels tenors segons

Salvi Rodà
*Subdirector de l'Orfeó y mestre
dels baixos*

Robert Rich
Mestre dels tiples

Joan Vidal
Mestre dels baritons

Comentaris

En el concurs d'orfeons hi lluitaren l'«Orfeó Catalunya», de Cassà de la Selva, dirigit per Mossén Gabriel García; l'Orfeó del Centre Moral, de Gracia, dirigit pel senyor Comellas, y l'Orfeó de Sant Hipòlit de Voltregà, que ho era per Mossen Joan Balmes. Tots tres chors se portaren bé, imposantse'l de Cassà per sa disciplinada, robusta y ben timbrada massa choral, interpretant l'Himne ab un sentiment veement, emportantsen el premi.

L'Orfeó Catalunya fou admirat novament, éssent ovacionat en totes les pessas que cantá. Aquestes foren: l'«Himne de la Bandera», difícil y valentíssima composició, escrita expressament pel gran Mestre Pedrell; «La cansó de Noys», de Grieg; «La jovenívola», de Millet; «La Non Non dels papellons, de Pujol; y, a petició del públic, l'«Emigrant», de Vives. Veritablement l'«Orfeó de Cassà de la Selva», es de lo mellor de nostre renaixement choral, degut principalment a l'entusiasme y talent de Mossén García. A ell y a sos valents cantayres, mil enhorabonas. Avant y que cada éxit els hi serveixi pera esperonarlos en el camí de la perfecció.

LLUÍS MILLET

Juny de 1905.

L'Orfeó de Cassà de la Selva a Lloret de Mar.

Mireu el sentiment d'art y Patria com s'escampa! El terror està ben assaonat, y allà aont cau la llevor, arrela fondo. La brotada no 's fa esperar, y quan la florida esclata, el sanitó oreig de l'aubada de nostra patria transporta la flaira arreu, y ab ella la llevor santa, el sentiment sublim, el noble dalit pera cantar l'art y la Patria. Un jorn vindrà en que aquest cant unirà totes les veus y tots els cors, aixís com la sardana unirà totes les mans del poble que estima y avansa. La visió del gran poeta serà un fet.

Y ara perdoneu aquest esplay. Es la plenitud del cor qui me 'l dicta. Es el recort de la joia del poble lloretenc al escoltar la veu dels cantors de Cassà de la Selva, que en l'iglesia 'l conmovia ab la severa magestat de la polifonia clàssica, y més tart, en el concert y en les cantades al Rector y davant la Casa Comunal, li feya sentir les dolces cançons de la terra y les composicions d'autors catalans y estrangers tant polidament cantades.

L'Orfeó de Cassà es excelent; el conjunt resultat d'una gran pastositat, y les veus són boniques, fresques, exemptes d'aquella aspror desagradable que moltes entitats chorals no han pogut encara fer desaparèixer. L'execució resulta calenta, ben matisada y ben frassejada; en una paraula, no hi ha per part dels coristes l'obediencia mecànica, sinó'l sentiment intel·ligent, l'intuició artística que 'ls sotmet a la batuta de Mossen García.

Aquest, director y fundador de l'Orfeó de Cassà, es un sacerdot jove, ple de forsa y entusiasme, artista de temperament y ab grans condicions pera la tasca que s'ha emprès. Ell ha lograt el domini complet de la massa que dirigeix, posantla en estat d'executar d'una manera notable composicions de forsa dificultat, apreses quasi de memoria. Perquè cal esmentar que si bé tots ne saben poc o molt y van aprenentne poc a poc, són en minoria 'ls coristes de Cassà que posseeixin bé 'l solfeig. Admira la paciència de Mossen García al ensenyar a sos coristes, fins a alcansar una execució excelent, tota una missa polifónica, plena de combinacions contrapuntístiques extraordinariament difícils de retenir, com també l'abnegació dels coristes, que pera lograr això, s'han vist obligats a fer un treball enorme. Tots plegats poden estar ben satisfets de la seva obra.

La execució de l'Orfeó de Cassà a Lloret fou un nou triomf.

A la tarde, al anar a comensar el concert, Mossén García y 'ls seus coristes volgueren de totes passades que 'n Millet, que havia arribat al matí expressament pera sentirlos, els dirigís una composició. Aixís tingué de ferse, y la Patria Nova de Grieg, la primera obra del programa, fou dirigida per en Lluís Millet y acompanyada al piano per en Joan Salvat, director d' aquesta Revista.

FRANCESCH PUJOL.

Setembre de 1904.

(De la Revista Musical Catalana).

* * *

En la vostra senyera, heu escrit atrevidament el més gran dels lemes: Fe, Patria y Art.

Y el major dels vostres mérits, ha sigut que may, ni per un moment, ha tingut d' avergonyirse en vosaltres, la trilogia sacratíssima que enlayreu. Fosos en estret abrás, embaumats en armonies, la veritable fe, la veritable Patria y el veritable Art, heu fet sentir les seves veus en els vostres cants, demunt les multitudes sugestionades.

Benvinguts siau, a ferles sentir una vegada més entre nosaltres, aquestes veus.

JOAN VIÑAS.

* * *

Sr. Director de SCHERZANDO.

Molt bon amic:

Poc sabeu el compromís en que m' haveu posat al demanarme algún original pera'l número que projecteu dedicar al enáltiment y gloria de l'Orfeó Catalunya, de Cassà de la Selva, que ab tan entusiasme y tan brillant competencia dirigeix nostre comú y bon amic Mossen Gabriel García.

En primer lloc, may m'he dedicat a treballs periodístics; puig desde jovenet totes les sensacions de mon esperit vaig acostumar-me a expressarles ab solfes. En segon lloc, son tals el agrahiment y l'afecte que'ls hi professo a Mossen García y a sos ardis orfeonistes que, a deixarme portar de ma admiració y entusiasme, qui sab si'ls feriria en sa adorable modestia.

Ab tot, desitjós de correspondre a vostre honrós encàrrec, vos diré que l'Orfeó Catalunya té forsa ben guanyada la fama de que per tots els indrets de Catalunya avuy gosa. Dintre del intens renaixement de l'Art català, ell n'es un de sos més braus y afortunats conreuadors. De mí puc dirvos, parlant sens cap mena de reserva que una de les més falagueres sensacions que he experimentat en ma vida, vaig gosarla, escoltant al Catalunya, fa poc més de dos anys, allà en el Montserrat, als bells peus de la Moreneta.

Veusaquí lo que sobre dit Orfeó pot dirvos son entusiasta y convensut admirador.

Rebeu, Sr. Director y Redactors d'aquest benemèrit SCHERZANDO, el testimoni d'afecte de vostre servidor y amic,

J. SANCHO MARRACO

Barcelona, Octubre 1907.

Noves

El mestre compositor en Josep Serra anuncia, pera cobla una nova sardana, com també fa avinent qu'ha sigut nomenat representant de les obres del mestre català'n Morera.

Original del esmentat mestre'n Serra, está pròxim a publicarse pera piano la sardana *Visió*, quina es la més celebrada qu'havem sentit aquesta temporada, per lo que fa preveurer tindrà una bona acullida.

En Sancho Marraco ha publicat l'hermosa cansó «Las Aranyas», la qual guanyá el premi ofert per SCHERZANDO als Jocs Florals de 1906.

Als aristocràtics salons del «Casino Gerundense» se preparen per les próximes fires y festes, dos importants concerts estant confiat el programa al «Quintet» Artístico Gerundense.

L'eminent professor de piano de l'Academia de Santa Cecilia de Roma, Car Setaccioli, ha donat un concert en el palau de la reina Margherita pera donar a coneixer els pianos *Ortiz & Cussó*, que tingueren el «Gran Premi» a l'última Exposició Universal de Milán.

Tots els mestres y «diletantis», allí concurrents, elogiaren el magnífic piano, honra de l'industria espanyola.

Per aquet brillant y nou triomf, felicitem als senyors Ortiz & Cussó.

Teatre Principal

El prop-passat dimars tingué lloc al nostre Teatre l'estrena de l'obra de'n Puccini *Tosca*. La representació tingué un éxit tan gran com més rescut, car tots els artistes desempenyaren llurs papers ab tota la bona fe y honradesa artística.

La partitura de'n Puccini, no es una obra acabada a la perfecció, adoleix de poca originalitat, y encar qu'els motius importants siguin trevallats ab valentia, en Puccini de la *Tosca* es el mateix Puccini de la *Bohème*, obra ja jutjada definitivament.

Es indiscutible que si l'obra tingué un éxit, fou degut en bona part als cantants.

La senyora Vergeri en son important paper de Floria *Tosca* va estar expresivament trágica. Poseeix una veu flexible, y la seva dicció clara y enérgica, impressioná al públic, que li dirigí espontáneament una ovació.

El senyor Mulleras (Mario Cavaradossi) tingué el privilegi de conquistar-se la simpatia de tot el públic. El novell tenor qu'era la primera vegada que cantava *Tosca*, se presentá segur, emitint sa hermosa veu ab una sencillesa propia dels grans cantants; atacá ab seguretat els aguts sens que se li notés el més petit esforç, deixant demostrat qu'es tenor de gran extensió. Certament va emocionar al públic, que no's cansá de demostrarli, tributantli una entusiasta ovació.

Tingué que repetir l'aria del tercer acte que la digué d'una manera brillant.

Altre agradable sorpresa tinguerem al notar l'admirable seguretat del Sr. Matias Pascual, qu'ademés d'estar posseït de son paper, te sobrades facultats pera interpretar el Barone Escarpia. Sa veu ben timbrada y plena, *diu* amb expressió, lo que fa que'l senyor Pascual ademés d'esser un bon bariton, es aixís mateix un bon artista. Els demés artistes, discrets.

El mestre Pérez Cabrero, tragué tot el partit possible de l'obra, resultant un conjunt que, donat la falta de temps pera ensajarla, no podia ser més acceptable.

La orquesta, débil el metall, y mal segura la corda y fusta.

L'empresa anuncia l'obra del genial Wagner *Lohengrin*, y sentim que'l mestre Pérez Cabrero hagi de posar amb escena una obra d'aquesta importancia ab la falta de temps, propia de temporades curtes, majorment quan nosaltres hem vist posar pel dit mestre l'hermosa obra de Wagner en teatres de primera categoria, que li valgué una ovació indiscutible. Ab tot y aixó confiem ab en Pérez Cabrero, apart que devem tenir en compte les circumstancies mentades.

DALMAU CARLES & COMP.—GERONA

Novetats Musicals de venta exclusiva de la casa Sobrequés & Reitg de Girona

SARDANAS PIANO SOL

	<i>Ptas.</i>	<i>Cts.</i>
CASADEMONT C.		
<i>Recorts d' Ampurdá</i>	2	
<i>Alegroya</i> (premiada)	2	
<i>Tristoya</i> (popular)	2	
<i>La Cansó del Taper</i> (Corejada)	2	
GARRETA J.		
<i>Zaira</i>	1	50
<i>Somni Dolç</i>	1	50
<i>Somni Gris</i>	1	50
<i>Matinada</i>	1	50
<i>La Rosella</i>	1	50
<i>Griselda</i>	1	50
<i>Anyoranse</i>	1	50
JUNCÀ A.		
<i>La Font d' en Pericot</i> (premiada)	2	
MANEN J.		
<i>Patria</i> (Corejada)	2	
<i>Campródón</i>	2	
<i>Joia d' Infants</i>	2	
MORERA E.		
<i>La Santa Espina</i>	2	
SERRA J.		
<i>Suspirs del Cor</i>	1	50
<i>Saltirona</i>	1	50
<i>Rosas Pálidas</i>	1	50
<i>Cercant l' Amor</i>	1	50
<i>Melangla</i>	2	
<i>Ideal</i> (premiada).	2	

PRÓXIM A PUBLICARSE

VISIÓ sardana pera piano última creació de 'n
JOSEP SERRA.

Els pedidos, **SOBREQUÉS & REITG.—GIRONA**

GRAN CASA EDITORIAL

Música de totes les edicions del mon

Sobrequés & Reitg.—GERONA

TALLER DE REPARACIONS Y AFINACIONES
PIANOS DE LLOGUER A MANUBRI Y TECLAT
DESDE 12 PESETAS MENSUALS

Pianos y Armoniums Ortiz & Cussó

Ventas al comptat y a plassos

Instruments. Gramophons ab gran existencia
DE DISCS

EL PREDOMINI DE LES MARQUES DE PIANO ES AVUY LA DE

Ortiz & Cussó

Les eminencies pianístiques, Risler, Malats,
Granados, Pugno, Calado, Vidiella, Wanda
Landowska, Marshall, etz., etz., executan
sos concerts y recomenan els pianos

Ortiz & Cussó

Premiats a totes les exposicions y últimament
a Milán amb el **GRAN PRIX**

Fábrica y salons-Ramalleras del 19 al 25-Barcelona